

РЕШЕНИЕ

№ 3301

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1917** по описа за **2023** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. Л. Г. срещу РЕШЕНИЕ № 455 от 27.01.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 18-ти състав, постановено по нахд № 900/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния и процесуален закон. Касаторът твърди, че АНО неправилно е приложил материалния закон с посочване на нарушение по чл. 6, т.1 от ЗДвП, доколкото описаното в НП не кореспондирало с тази норма. От доказателствата по преписката не можело да се установи, кое от изброените, в сочената правна норма, изпълнителни деяния е осъществил жалбоподателят. От съдържанието на описаното в атакуваното наказателно постановление за него не ставало ясно какво точно нарушение му се вменява и какво твърди органът, а именно, че е навлязъл след пътен знак с МПС над допустимия размер, или че е навлязъл с МПС над допустимата маса или, че е бил с МПС натоварено на ос над означените. Налице било разминаване между фактическото и юридическото обвинение досежно нарушението касаещо чл.6, т.1 от ЗДвП, като в акта и постановлението деянието е възведено по чл.6, т.1 от ЗДвП, а от друга страна се твърдяло навлизане след пътен знак забраняващ навлизането на ППС с размери, маса или натоварване на ос над означените. Не било посочено кой пътен знак е нарушен, за

да може да се твърди, че изобщо има някакво нарушение. Изложената фактическа обстановка била неясна и за наказаното лице било невъзможно да разбере кое от всички изпълнителни деяния е нарушило или пък наказващият орган е възвел противоправната дейтелност по всички предвидени в разпоредбата на чл.6, т. 1 от ЗДвП форми: чрез неспазване сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, на светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. При съставянето на АУАН и издаването на НП са били допуснати нарушения на чл.42, т.4, пр.2 и т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5, предл.1 и предл.4, т.6 и т.7 от ЗАНН, които били неотстраними и трябвало да доведат до отмяна на наказателния акт.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. М. моли да бъде отменено решение от 27.01.2023г. на СРС, НО, 18-ти състав по нахд № 900/2022г., като спорът се реши по същество, чрез цялостна отмяна на НП № 21-4332-023656/18.11.2021г. Ответникът- началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР не се представлява в проведеното публично съдебно заседание и не е депозирал писмен отговор по чл.213а, ал.4 от АПК.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 455 от 27.01.2023г. по нахд № 900/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 18-ти състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-023656 от 18.11.2021г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Ю. Л. Г. на основание чл.177, ал.3, т.2 ЗДвП за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП е било наложено наказание – глоба в размер на 500.00 /петстотин/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и допълнителни доказателства, изискани с определение № 1341/30.04.2022г. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е обвинението за нарушение с правна квалификация чл.6, т.1 от ЗДвП, което е извършено от Ю. Л. Г..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 18-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

На 04.11.2021г. около 9.05 часа, в [населено място], на главен път Е 871, с посока на движение към [населено място], на КПП- В., Ю. Л. Г. е управлявал товарен автомобил /влекач/ марка „Скания Р480 ЛА МНА“ с рег. [рег.номер на МПС] , заедно с прикачено към него полуремарке „3. СП24 Т“ с рег. [рег.номер на МПС] . При управлението на това ППС водачът е навлязъл в път след пътен знак „В18“, който

забранява влизането на пътни превозни средства с маса с товар, по-голяма от означената, която в случая е била 15 тона. В тази връзка в присъствието на един свидетел е съставен акт за установяване на административно нарушение № 379499/04.11.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийта за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

На първо място, при вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 18-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му.

Съставеният АУАН № 379499/04.11.2021г. отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл.42, т. 4 от ЗАНН, доколкото описанието на приетото за реализирано от касатора нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено и мястото на довършване на деянието, са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. В издаденото НП № 21-4332-023656/18.11.2021г. дословно са възпроизведени фактическите констатации, отразени в АУАН, предприет е самостоятелен анализ и е обективизирано, с коя точно деятелност Ю. Л. Г. е реализирал елементите на състава на вмененото му нарушение, което обосновава законосъобразността на санкционния акт.

От анализа на събраните и обсъдени в тяхната взаимовръзка и единство писмени доказателствени средства, не се разколебава обвинителната теза на ответника за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата. Не се констатира порочи по см. на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да препятстват съдебния контрол.

Съставените актове очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В АУАН и НП са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно, Ю. Л. Г. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развилото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Настоящият касационен състав споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство Ю. Л. Г. е узнал за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу

съставения АУАН № 379499/04.11.2021г., а в следствие и жалба срещу НП.

На второ място, по време на проведеното съдебното следствие са събрани и приети всички писмени доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да провери обстойно фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора. В хода на съдебното следствие са събрани писмени доказателствени средства, посредством които се възпроизвеждат в пълнота и конкретика настъпилите на 04.11.2021г. факти във връзка с установяване на нарушението. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от Ю. Л. Г. нарушение на правилата за движение по пътищата.

На трето място, НП е издадено в съответствие с материалния закон- чл.177, ал.3, т.2 от ЗДвП, съгласно който „наказва се с глоба от 500 до 3000 лв. водач, който, без да спазва установения за това ред, навлиза след пътен знак, забраняващ навлизането на моторно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос над означените“. По см. на § 6, т.35 от ДР на ЗДвП "допустима максимална маса“ е разрешената максимална маса на пътното превозно средство в натоварено състояние, определена за допустима от компетентните органи. В конкретния случай, допустимата максимална маса на влекача марка „Скания Р480 ЛА МНА“ с рег. [рег.номер на МПС] е 18600 кг., а на прикачено към него полуремарке „3. СП24 Т“ с рег. [рег.номер на МПС] е 36000 кг. Поставеният пътен знак „В18“, в посоката, в която се е движел касатора на кръстовището на СОП и [улица]към [населено място] е указвал, че максималната разрешена маса на ППС е 15 тона.

От обективна страна фактическият състав на повдигнатото обвинение включва следните елементи, които трябва да бъдат кумулативно осъществени, а именно: 1. наличие на пътен знак, въвеждащ забрана за движение на моторни превозни средства, надвишаващи означената на самия знак маса; 2. моторното превозно средство да е с маса над означената на пътния знак; 3. навлизане на МПС в зоната на действие на пътния знак „В18“. В обстоятелствената част на НП № 21-4332-023656/18.11.2021г. се съдържа фактическо обвинение за навлизане и движение на товарния автомобил в зоната на действие на пътен знак „В18“. Съдът счита за неоснователно оплакването, че е налице противоречие между квалификацията на нарушението и основанието за налагане на административното наказание, което да води до незаконосъобразност на издаденото НП. Нарушението описано в процесните АУАН и НП е вярно квалифицирано и правилно е приложена съответната санкционна норма. Ю. Л. Г. не е съобразил поведението си на пътя с поставения пътен знак „В18“, навлязъл е по пътя въпреки въведеното ограничение и е осъществил състав на административно нарушение по чл.6, т.1 ЗДвП. Законосъобразно на същия е наложена минимално предвидената глоба в размер на 500 лева, съгласно чл.177, ал.3, т.2 ЗДвП. След като „допустимата максимална маса“ на ППС /влекач, заедно с прикачено към него ремарке/ е над 15 тона по данни от свидетелството за регистрация, е било недопустимо водачът да преминава през посочения пътен участък, което правило за

поведение той умишлено е нарушил.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и в заключение, решението от 27.01.2023г. на СРС, НО, 18-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 455 от 27.01.2023г., постановено по нахд № 900/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 18-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.